

№ 19 (4168)

7 сакавіка 2017 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай
і рускай мовахВыдавец:
УП «Народная Воля».
Кошт — свабодны.

Да ўвагі!

Хто хоча
набываць газету
ў офісе рэдакцыі —
чакаем!

Народная Воля

ТОЧКА ЗРЕНИЯ

Александр ФЕДУТА

Шантаж?

Если верить письму заместителя председателя правления «Газпрома» В.Голубева на имя министра энергетики России А.Новака, цена на газ для Беларуси повышена на 7 долларов США, или на 6,8 процента.

Скорее всего, пока это не окончательно. Очередная бумажка за подписью очередного российского правительства клерка. А потому никто ничего не комментирует ни в Москве, ни в Минске. Все ждут заседания Высшего государственного совета так называемого Союзного государства. Там, вероятно, после двусторонних переговоров и будет принято окончательное решение, и весь этот взаимный шантаж наконец прекратится.

Спокойно! Что, собственно говоря, случится, если цена действительно вырастет?

Случится весьма неприятная, разумеется, вещь. Белорусская государственная промышленность — штука весьма энергоемкая. Вся наша энергетика основывается на газе. У Украины альтернатива была: там всегда значительная часть электростанций работала на угле, потом их перевели на газ — Янукович доводил это дело до конца, но уж совсем вернули уголь после начала конфликта в Донбассе.

У нас альтернативы нет и не было: углем, как говорится, не вышли. А когда поляки предлагали нам поставки силезских углей (еще при Кебиче), то мы добровольно отказались. Так что повышение цены на газ даже на столь, в общем-то, незначительную сумму наши национальные гиганты почувствуют. Как, впрочем, и население.

Но — не умрем.

От жары вот можем умереть. Батареи у каждого минчанина жарят — это сегодня-то, при плюсовой температуре! — так, будто мы где-то за Полярным кругом живем. Мне довелось однажды встретить Новый год в Нарьян-Маре — вот там при температуре минус 56 градусов батареи были так раскалены, как сегодня в Минске! Как видим, режим экономии по большому счету неведом ни белорусскому государству, ни белорусским гражданам, ни тем паче белорусским коммунальным службам. В этом «любвиному треугольнику» привыкли экономить друг на друге, но никак не на себе.

За все нужно платить. В том числе и за неза-

висимость. Да, мы не хотим платить за независимость кровью — как платит сегодня героический народ Украины. И это нежелание я могу понять. Но мы не хотим платить и комфортом — хотя литовцы, латыши, эстонцы в первые годы независимости действительно испытали дискомфорт от недостатка энергоресурсов и высоких цен на энергоносители из России — и остались живы. Мы не хотим рассчитываться и деньгами!

А так не бывает. Платить нужно. Иначе отношения «товар — деньги — товар» перестают работать.

И льгот добиваться не следует. Смысл какой в льготах? В том, чтобы при новой попытке нового правительства России (или старого) поднять цену мы вновь всей страной испытывали шок? Не надеешься на льготы — живешь, как говорила экс-министр и автор декрета о тунеядцах, по средствам. А жить действительно нужно по средствам.

Готовы ли мы психологически к новым условиям жизни? Наше возлюбленное государство многие годы строило ледовые дворцы и убеждало всех нас, что мы вот-вот войдем в царствие небесное — ну, или же в качестве временной альтернативы, построим рай земной. Но в реальности так не получилось. И за газ, похоже, придется платить все дороже и дороже — как бы при этом вице-премьер Владимир Семашко ни обнадеживал народ своей повышенной договороспособностью: мол, все будет замечательно, Россия просто обязана пойти на уступки! Вряд ли пойдет! А если пойдет на этот раз, то не пойдет в следующий.

Другое дело — нужно переходить с Россией на нормальные цивилизованные отношения. Ты — мне, я — тебе. Ты повышаешь цены на газ, я повышаю тарифы на транзит через страну, плати по полной и за наличие твоих военных баз на моей территории. Добрососедские отношения должны строиться открыто и только на взаимовыгодных условиях, без всякого прессинга с любой стороны. Тем более без всяких хитростей.

Александр Лукашенко заявил недавно, что мы не будем платить своим суверенитетом за газ. Это правильно. Но тогда нужно быть готовыми платить за суверенитет деньгами. Где их взять — над этим нужно ломать голову и правительству, и каждому из нас, рядовых граждан.

Заўтра —
свята!
Шчасця
Вам, мілыя!

Сяргей ЧЫГРЫН

Мамы
танцуюць
вальс

У гэты святочны час
Музыка больш за словы.

Мамы танцуюць вальс
Лёгка,

Пішчотны,

Вясновы.

Людзі, спыніце ракеты,

Мір залежыць ад вас.

Радуецца планета —

Мамы танцуюць вальс.

Вальсам вясну адкрываюць,

Каб расцвітала яна.

Звонка аркестры іграюць.

Мамы,

Вальс

І вясна.

У залах прыціхлі дзеці...

Не патрывожце час:

Сёння на ўсёй планеце

Мамы танцуюць вальс.

г.Слонім.

ДЫЯЛОГ

Перамовы пратэстоўцаў са старшынёй Брэсцкага гарвыканкама Аляксандрам Рагачуком

У мінулую нядзелю некалькі соцень чалавек прайшлі па цэнтральных вуліцах Брэста з патрабаваннем адмены дэкрэта №3. Адзін з актывістаў заявіў: “Мы не хочам ні вайны, ні рэвалюцыі. Улады павінны вырашыць гэтае пытанне, а не пагаршаць сітуацыю”.

Пратэстоўцаў запрасіў на размову ў актовую залу, якая змяшчае да 350 чалавек, старшыня гарвыкан-

кама Аляксандр Рагачук. Адыўшы дыялог з часткай удзельнікаў акцыі, падчас якога ўзнімаліся пытанні не толькі пра дэкрэт, але і ў больш шырокім кантэксце — пра заробкі, пра стварэнне новых рабочых месцаў, пра пакаранні актывістаў і многае іншае.

Тая частка пратэстоўцаў, якая не змясцілася ў актавай зале, прайшла калонай ад плошчы Леніна да ЦУМа, дзе і закончылася акцыя.

ВЯЛІКАЯ ПАЛІТЫКА

Андрэа Рыгоні наведвае Мінск 23–24 сакавіка

БелПАІН.

Спецдакладчык па Беларусі Камісіі па палітычных пытаннях Парламенцкай асамблеі Савета Еўропы **Андрэа Рыгоні** наведвае Мінск 23–24 сакавіка.

Італьянскі дэпутат Андрэа Рыгоні ўпершыню быў прызначаны на пасаду спецдакладчыка па Беларусі ў лютым 2007-га і займаў яе па лістапад 2009 года. Паўторна ён быў прызначаны спецдакладчы-

кам у маі 2014 года ў сувязі з тым, што Андрэа Херкель, які займаў гэтую пасаду з чэрвеня 2011 года, не быў пераабраны парламентам Эстоніі ў склад нацыянальнай дэлегацыі ў ПАСЕ.

З мая 2014 года Рыгоні займае пасаду спецдакладчыка па сітуацыі ў Беларусі. Не выключана, што ён прэзентуе яго на вясновай сесіі ПАСЕ ў Страсбургу.

БЛІЦ

Што там, на фабрыках і заводах?

«Народная Воля» звярнулася на некаторыя прадпрыемствы Віцебшчыны і пацкавалася эканамічным становішчам.

Вольга КУЛАКОўСКАЯ, намеснік генеральнага дырэктара

па эканоміцы ААТ «Глыбоцкі малочнакансервавы камбінат»:

— Эканамічная сітуацыя на прадпрыемстве добрая. Але калі б павялічыліся аб'ём сыравіны, то становішча было б яшчэ лепей. Зараз ідзе мадэрнізацыя, таму скарачэнняў не прадугледжваецца. Будзем уводзіць новыя працоўныя месцы. Праблем з выплатай зарплат у нас няма. Сярэдні заробак — каля 900 рублёў.

Кацярына ЖОДЗЬ, начальнік аддзела кадраў ААТ «Аршанскі мясакансервавы камбінат»:

— Палажэнне на камбінаце стабільнае. Вакансіі адкрываюцца па меры неабходнасці. На дадзены момант свабодных рабочых месцаў няма. Прадпрыемства працуе па паўнаўрастаным графіку.

Наталія ЖОГАЛЕВА, намеснік дырэктара ААТ «Полоцкі малочны камбінат»:

— У нас усё добра. Запавычанасцяў па заробках ніколі не бывае. Прабачце, у мяне зараз ідзе нарада ў кабінете, мне нязручна размаўляць.

Андрэй КУЗЬМІН, намеснік генеральнага дырэктара па кадрах, ідэалагічнай рабоце і сацыяльных пытаннях ААТ «Полоцк-Шкловацка»:

— Эканамічнае становішча на заводзе стабільнае. На сённяшні дзень адкрыты толькі тры вакансіі. На прадпрыемстве бесперапынная вытворчасць, адпаведна кадрамі мы забеспечаныя. За студзень сярэдняя зарплата складала 790 рублёў.

Мікалай ГАРДЗЕЕНКА, намеснік генеральнага дырэктара па кадрах і рэжыму ААТ «Віцебскія дыяны»:

— Масавага скарачэння на прадпрыемстве няма. У нас назіраецца сезоннасць: у верасні-кастрычніку прынялі 30 чалавек, але ў сакавіку прыйдзецца трохі скараціцца (на 8 чалавек), бо работнікаў бралі часова.

У цэлым абстаноўка на прадпрыемстве нармальная. Аб'ёму працы хапае: у мінулым годзе мы нават выпусцілі рэкордную колькасць дыяноў. Сярэдні ўзровень зарплаты — каля 750 рублёў.

Раман ВАСЮКОВІЧ.

СКАНДАЛ

Саюз анёлаў і ворагаў

З'езд Саюза беларускіх пісьменнікаў, які адбыўся ў мінулую суботу, запомніцца не толькі дрэннай арганізацыяй...

Распачалося ўсё са спазненнем, хаця рэгістрацыю прызначалі аж на 8.30 раніцы! Здаецца, бліжэй да 11-й мала хто зразумеў, чаму з'езд адкрыў не старшыня Саюза пісьменнікаў **Барыс Пятровіч (Сачанка)**, а сябра Рады **Анатоль Вяціцкі**. Сачанка некаторы час увогуле прасядзеў на імправізаванай сцэне нібы госьц, ад якога нічога не залежыць.

Замест таго каб абмеркаваць вострыя праблемы, пагаварыць пра будучыню, шмат часу згубілі на выслухоўванне дзяжурных кампліментаў і прывітанняў. Здаецца, нават за савецкім часам рэжысыра падобных мерапрыемстваў была больш прадуманай.

Бадай, самай арганізаванай падчас з'езда была праца аховы, якой кіраваў памочнік старшыні **Усевалад Сцебурка**. “Нават з міліцыяй прасцей дамовіцца, чым з вашай аховай!” — прагучала, калі ў залу не пускалі пэрта **Эдуарда Акуліна**.

У свой час Акулін з-за нейкага канфлікту са старшынёй саюза напісаў заяву аб прыпыненні сяброўства ў СБП і вызваленні яго ад абавязкаў намесніка старшыні на той тэрмін, пакуль саюзам будзе кіраваць Барыс Пятровіч. З-за чаго адбыўся сыр-бор, многія забыліся, а няхта і увогуле не ведаў, бо сам Акулін палічыў за лепшае брус з хаты не выносіць. Таму адны, як **Алесь Бяляцкі**, даводзілі прысутным, што Акулін з арганізацыі не выходзіў, а другія, як адзін з кіраўнікоў Саюза **Алесь Пашкевіч**, падкрэслівалі, што пэрт — “сябра не нашага саюза”. Хаця, да ведама спадара Пашкевіча, нават на сайце СБП прозвішча

Акуліна ёсць у спісе сябраў Рады і саюза.

Выслухаць абодвух герояў канфлікту чамусьці не захацелі. Але дазволілі Акуліну прысутнічаць. Праўда, праз невялікую паўзу Бяляцкі заявіў, што рэдактара часопіса “Верасень” усё роўна не пускаюць. Трэці раз пытанне пра Акуліна бліжэй да абеду вельмі прыныцкова паставіў сябра СБП **Рыгор Сіціца**. “Даўце каманду сваёй ахове!” — звярнуўся ён да Пятровіча. Толькі пасля гэтага старшыня саюза пайшоў разурляць сітуацыю. Іншыя пісьменнікі (дарэчы, вядомыя і паважаныя) вырашылі прамаўчаць і не афішаваць сваё блізкае сяброўства з пэрта, якога невядома з якой нагоды запісалі калі не ў тэарысты, дык у ворагі. Здаецца, Чаргінец з меншымі праблемамі трапіў бы ў гэтую залу!

У кулуарах шэптліва, што Акулін прарываецца на з'езд, бо мае намер вылучыць сваю кандыдатуру на пасаду старшыні: “Акуліну напярэдадні нават тэлефанавалі і пыталіся, ці будзе балатавацца, і ён жартам сказаў: падумаю яшчэ. І, каб чаго не выйшла, відаць, наўпрост вырашылі не пускaць”.

Але выбары былі безальтэрнатыўнымі. Нават для адводу вачэй нікога не вылучылі! Справаздачны даклад Барыс Пятровіч манатонна чытаў па паперы, не сачыў за рэакцыяй публікі, і таму бліжэй да сярэдзіны яго выступлення трэць залы бессаромна задрэмала...

Вострых выступленняў на з'ездзе было мала. Калі няхта ўзнімаў актуальныя пытанні,

Паміж Барысам Пятровічам (Сачанкам) і Эдуардам Акуліным прабегла чорная кошка.

як той жа **Радзім Гарэцкі**, які казаў пра занябданы стан музеяў пісьменнікаў, галёрка адразу крычала: “Давайце па сутнасці! Тут не канферэнцыя!” Дык, прабачце, а дзе ж вашы праблемныя канферэнцыі? Хто пра іх увогуле чуў? І чаму на з'ездзе яшчэ раз не абвастрыць гэтыя пытанні?

Увогуле, хто за апошнія пяць гадоў нешта чуў пра гучныя ініцыятывы, заявы Саюза беларускіх пісьменнікаў? Атрымаць аператыўны каментарый ад кіраўніцтва СБП — цэлая праблема! Занятая больш, чым міністры! Варацца ў сваім соку, не адгучваюцца на сучасныя праблемы, шмат пра што гавораць з просьбай “толькі не для друку”. А чаго баіцца, калі і так страцілі ўсё, што мелі? Ручку і паперу, напэўна,

адбіраць ніхто не будзе. Добра, канешне, што СБП выдае некалькі часопісаў, падтрымлівае некаторых сталых пісьменнікаў. Ну а моладзь што? Дзе яна, вакол каго гуртуецца? На з'езд прыйшлі амаль адны пенсіянеры ці тыя, хто вось-вось да іх далучыцца. А хто прыйдзе ім на змену? Хто сёння заменіць Быкава, Караткевіча, Барадуліна, падставіць плячо Някляеву, у рэшце рэшт? Калі літаратурныя гены сёння ёсць, чаму СБП не ставіць іх у прыклад? Чаму наогул на з'ездзе не было гаворкі пра пераемнасць? Хіба тут няма праблемы?

Самым палымым было слова колішняга старшыні СБП **Уладзіміра Някляева**. Ад самага пачатку ён абурэўся выніковай рэзальцыяй з'езда.

“У час, калі перад Беларуссю стаіць пытанне быць ці не быць, СБП павінен цвёрда і ўцямна заявіць пра сваю грамадзянскую пазіцыю. З нас твораць здек: не прызнаюць творчай арганізацыяй, у нас забралі будынак, дзе зараз атабарыліся “Белая Русь” і генеральскі саюз Чаргінца. Мы патрабуем вярнуць будынак! І калі ўлада пачала нешта гаварыць пра беларускасць, дык нам мала слоў. Зрабіце дзеянне, даўце нам доступ на радыё, тэлебачанне!”

Што за ўсе гэтыя гады СБП зрабіў для таго, каб вярнуць сваю маёмасць? Колькі зваротаў напісана ва ўладныя структуры? Колькі акцый зладжана? Ці рэзальцыяў скласці і забыцца пра маёмасць і недасяжных выдавецтваў да наступнага з'езда?

Дарчы, як заўважыў адзін з выступоўцаў: калі б Саюз мастакоў, які мае вялікую гаспадарку, падчас нейкіх прэзідэнцкіх выбараў здаў свой офіс пад штаб аднаго з апазіцыйных кандыдатаў, дык зараз таксама на вуліцы сядзеў бы. Хіба ў кандыдата на прэзідэнцкую пасаду не было грошай на асобны офіс, ці тагачаснае кіраўніцтва

СБП было настолькі пераканана ў яго перамозе? Цікава, ці дапамагае сёння пісьменнікам той, дзея каго Саюзу давалася ахвяраваць маёмасцю?

Не зразумела, чаму кіраўніцтва СБП не спрабуе выбудаваць хаця б дыпламатычныя адносіны з чыноўнікамі, як гэта робіць, напрыклад, той жа старшыня Саюза мастакоў **Рыгор Сіціца**. Ён не здымае з пінжак значок “Пагоні” і не пераходзіць на рускую, калі ходзіць па міністэрскіх кабінетах. І не чакае, пакуль запрасяць. Сам ідзе на розныя мерапрыемствы, знаёміцца, дамаўляецца, выбівае грошы. Можна, варта пераняць вопыт?

Уладзімір Някляеў прызнаўся, што па-рознаму ставіўся да СБП. У асноўным з-за пануючай у арганізацыі зайздрасці і нездаровай, падчас канфліктнай атмасферы.

“Сорак гадоў таму, калі я ўступаў у Саюз пісьменнікаў, Рыгор Барадулін сказаў мне: “Вінішую з уступленнем у саюз сяброў, кожны з якіх табе пажыццёвы вораг”, — угадаў Някляеў. — Калі сутыкнуўся з палітыкай, то зразумеў, што пісьменнікі ў параўнанні з палітыкамі — проста анёлы з бэльмы крыламі...”

Вось толькі анёлы наўрад ці цкуюць адзін аднаго і шукаюць ворагаў сярод сваіх жа.

Марына КОКТЫШ

P.S. С т а р ш ы н ё й пісьменнікаў на наступныя пяць гадоў абраны **Барыс Пятровіч (Сачанка)**.

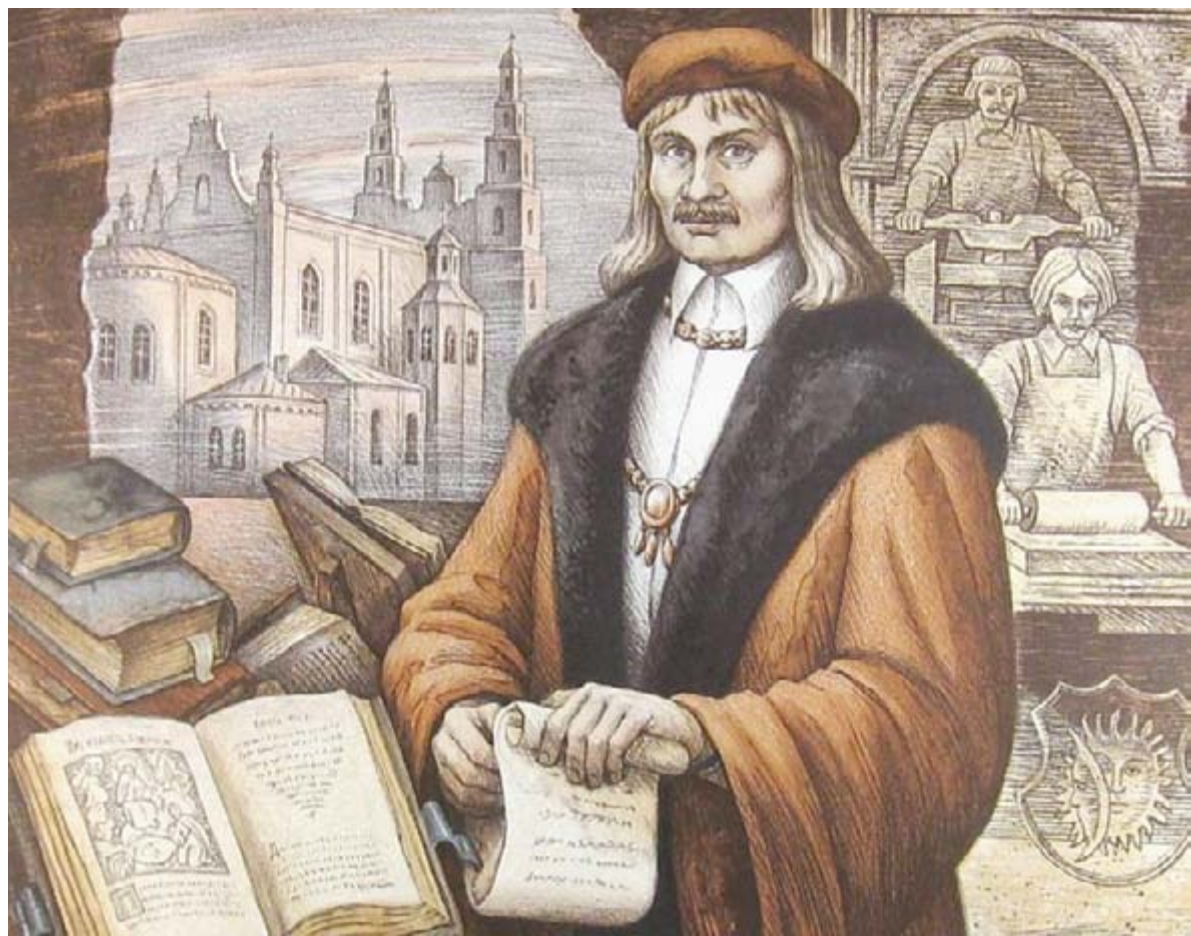
але і абстаўлена сучаснай мэбляй і ўкамплектавана бытавой тэхнікай.

2017 год асаблівы ў нашай гісторыі. 500 гадоў таму, 6 жніўня 1517 года, у чэшскай Празе вялікі беларускі асветнік Францішак Скарына вывясіў у свет першую Біблію на польнай мове і дагэту ж застаў усясусветнае кнігадрукаванне. Біблію Скарыны «чымалі не толькі ў Вялікім Княстве Літоўскім, але і ў шмат якіх іншых краінах свету. Паэзіяны папрыятычны абавязак беларускага грамадства – годна сустраць гэтую значальную ў нашай гісторыі дату.

Таму мы, вялікая група навуковай, дзеячай мастацтва, культуры і літаратуры, у маі мінулага года выступілі з канкрэтнымі прапановамі па ўшанаванні Францішка Скарыны і накіравалі звароты ў адпаведныя дзяржаўныя інстанцыі. Сярод тых спраў найважнейшыя – стварэнне помнікаў Францішку Скарыну ў Вільнюсе і Кракаве, наданне Нацыянальнаму аэрапорту Мінск імя нашага славацкага пераідрукара, а таксама вяртанне імя Скарыны галоўнаму проспекту сталіцы.

У выніку мы атрымалі адпакі, нашы прапановы ў большасці адхілены (ці то “немагэагодна”, ці то “няма грошай”, ці “усё ўжо зроблена”). Некаторыя нашыя ініцыятывы на наш ліст наогул не адказалі.

Такое стаўленне да грамадскай ініцыятывы, на нашу думку, сведчыць пра незацікаўленасць чынавенства ў паказе перад усім светам мастацтва і асобы Францішка Скарыны. Вядома, офіцыяна ўжо зроблены пэўныя захады: створаны арганізацыйны камітэт па падрыхтоўцы і правядзенні святкавання 500-годдзя беларускага кнігадрукавання на чале з міністрам інфармацыі і культуры, ёсць, мабыць, нейкія планы, меркаванні. Аднак безвыніковае сямісячнае істацанае прывяло нас да думкі, што не ў нас стабільнае моцнае на дзяржаўных функцыянераў. Трэба шукаць іншыя магчымасці адначасна гэтую вялікую дату. Таму звартаемся да беларускага грамадства, спадзяючыся на ягоную зацікаўленасць у развіцці айчынай культуры і яе годнай рэпрэзентацыі перад усім светам.

КАЛОНКА АЛЕСЯ НЯЎЕСЯ

Хто ж купляе з зарплаты залатыя лапаты?

У час вобшукі ў доме былога намесніка генпракурора Украіны праваахоўныя органы знайшлі залатую лапату.

Нагроб намала пракурор
З суседняй братній Украіны.
І шчыра выказаў закор,
Бо ён там гэты не адзіны.
Напрыклад, прэзідэнт быў.
Дагэтуль людзі шлоць
праклёны (Хоць тоіх
за праклёнаў тых малых),
Бо залатыя меў батоны.
Азіяка не менш апетат
Быў і ў былога пракурора
(Папёр ён мае бясцены від
І баланду хлябцаўме скоры).
Сумеў закона служыць той
Разжыцця, будучы пры ўладзе,
Лапатай цалкам залатою.

У нас чыноўнікаў – турма.
Ім горш, бадай,
І залатыя лапат няма.
Ды кожны мае хоць
бы лыжы...

П'янка без закускі – звычай беларускі

У Брэсце п'яны кіроўца з'ў прапалол ДАІ.

ЗВАРОТ да грамадскіх арганізацый, устаноў і прадпрыемстваў Беларусі, бізнесменаў і патэнцыяльных фундатараў, да ўсіх суайчыннікаў у Беларусі і за мяжой

Кніга для беларусаў, як і для кожнага народа, мела і мае вялікае цывільзацыйнае значэнне. Больш за 1000 гадоў яна захоўвае мацёр былых пакаленняў і гуртуе нас як нацыю. Палову гэтага часу кніга нашых старажытных княстваў (Польшча, Літва, Украіна, Славенія) і Вялікага Княства Літоўскага была рукапіснай. Яна стала вялікім здабыткам духоўнай культуры нашага народа, вядомым і шанаваным на ўсім свеце.

6 жніўня 1517 года Францішак Скарына адраўнуў новую старонку нашай культуры, зробіўшы кнігу даступнай шырокаму колу грамадства (“наспалітаму люду”). У чэшскай Празе ён надрукаваў першую Біблію на роднай мове. Гэта быў чаргавы ў свеце друкаванага Біблія на жывой мове народа (пасля нямецкай, італьянскай і чэшскай). Выданы асветніцка быў яркім кнігадрукар пачатку XVI стагоддзя і паставіў Вялікае Княства Літоўскае ў шэраг развітых краін тагачаснага свету.

З павялі да вельзнага ўкладу Францішка Скарыны ў справу айчынага кнігадруку напярэдадні 500-гадовага юбілея беларускай Бібліі Прамысли арганізацыю на правядзенні свята прапануе актывізаваць грамадскую дзейнасць у гэтым накірунку. Восць толькі некаторыя агульнанацыянальныя справы, якія мы можам зрабіць разам:

1. Прадвясціць пошукі месца пахавання Францішка Скарыны ў Чэхіі.
2. Пашырыць вядомасць свята праз размяшчэнне сімволікі 500-годдзя беларускага кнігадрукавання на гібродках, расійсках, у грамадскім транспарце (аўтобусах, трамваях, цягніках метрапалітэна).
3. Арганізаваць тэматычныя фестывалі і фестывалі прафесійных мастакоў.
4. Правесці конкурсы на лепшы Францішак Скарыну.
5. Па творах Францішка Скарыны, адатаваных паводле сучаснага правапісу, зладзіць агульнанацыянальную дыктоўку.
6. Пачаць стварэнне шляху “Дарога Скарыны” з Польшчы ў Украіну, пазначыўшы на паматніках каміямі праз кожную “літоўскую” мілю (роўную прыблізна 15 км).
7. Распрацаваць турыстычны маршрут “Дарога Скарыны” ад Польшчы да Вільнюса. Адкрыць адначасна міжнародным вядомым на гэтым маршруце.
8. Распрацаваць турыстычны маршрут з Мінска да Кракава, Прагі, Падуі і Лондана.
9. Прымеркаваць да 500-годдзя штотаводна Мінскі паўмарафон і накіраваць сабраныя пачас яго грашовыя сродкі на разліццё канкрэтных культурных праектаў.
10. Прысвясціць нашаму асветніцкаму суайчынніку рынацкі фест і чэшскі фест, наладзіўшы іх на Скарынавай радзіме – у Польшчы.
11. Арганізаваць сямейныя “чытанні і гутаркі” дзецімі, прысвясчаныя ўкладу Францішка Скарыны ў развіццё беларускай культуры.
12. У мастацкіх школах і студыях выяўленчага мастацтва па ўсёй краіне правесці конкурсы на тэму “Францішак Скарына і яго час”, паводле іх вынікаў зладзіць выставы.
13. Арганізаваць праз СМІ «конкурсы сярня дзяцей і падлеткаў на лепшы верш пра Францішка Скарыну або нашу старадаўнюю дзяржаву – Вялікае Княства Літоўскае.
14. Прапанаваць настаўнікам і дзецям гадзіны тэма, прысвясчаныя гісторыі беларускіх кнігі і ўкладу Францішка Скарыны ў яе развіццё.
15. Правесці ў розных навуковых установах, выкарыстаных гісторыі беларускіх кнігі.
16. Зладзіць тэматычныя канферэнцыі, семінары, конкурсы навуковых работ, заахвочваючы школьнікаў і студэнтаў да навуковай дзейнасці ў сферы гісторыі і кнігазнаўства.
17. Выпусціць разнастайную сучасную і іншую дробную прадукцыю (вымыслы, анімацыі, кніжныя заклады, плакаты, кубкі, майкі, пакеты і г.д.) з выявамі і анімэлятыкай, адпаведнымі юбілею; разаслаць святоніцы паштоўкі да Дня друку ў школы і бібліятэкі.
18. Арганізаваць 6 жніўня ў Мінску парад павертаных шароў з адпаведнымі святву выявамі і сімволікай.
19. Ва ўсіх хрысціянскіх установах і арганізацыях напярэдадні да службоўцаў, каб іны таксама правялі ініцыятыву з адказнасцю перад будучымі пакаленнямі.
20. Гадзіны дзяля папулярызацыі млі і творчасці Скарыны, а таксама дасягненніў нашай культуры Залатога веку ў цэлым.

21. Які мага шырэй асветніцка і ўсёх даступных СМІ юбілейныя імпрэзы, падкрэсліваючы веліч асобы Скарыны, ёе еўрапейскі маштаб.

Галоўная ж прапанова – 500-годдзе заснавання беларускага кнігадрукавання адсвяткаваць усеі краінай 6 жніўня 2017 года. Гэтае свята павінна прайсці ў кожнай дом. Варта адзначыць яго віншаваннямі, сямейнымі ўрачыстасцямі, арганізацыямі імпрэзамі. Усе мы, незалежна ад таго, вышчыме кнігі ці чытаем іх, мусім святкаваць Дзень друку 6 жніўня, не чакаючы афіцыйнага прызнання гэтага свята. Права на гэта даў нам Францішак Скарына.

Тым не менш, разумеючы, што беларускія чыноўнікі павінны дзейнічаць у інтарэсах грамадства, трэба працягваць дыялог з дзяржаўнымі ўстановамі, звяртацца з прапановамі напярэдадні да службоўцаў, каб іны таксама правялі ініцыятыву з адказнасцю перад будучымі пакаленнямі.

Годным чынам, у штодзённай працы на ніве культуры і адукацыі ў Беларусі і свеце з надзеяй на лепшую і трывалую будучыню!

ПЫТАННЕ – АДКАЗ

Ці будуч хадзіць кантрафэры без формі?

“Чуў, што з 1 сакавіка змагаюцца дагэту сталеціны кантрафэры будуч лаціў “зайцы” у гарадскіх транспарце без спецыяльнай формі. Пакуль я ў транспарце з такімі не сутыкаўся. Можна, гэту норму адновіць, ці яна ўсё ж такі ўжо дзейнічае?”

Васіль МАЖЭЙКА, Мінск.

У мінулым месяцы пачаліся кантрафэры ўзніклі ў службах “ДП “Мінсктранс” Юрый Давідовіч і на самай справе вядомым, што з 1 сакавіка кантрафэры будуч працаваць у транспарце без фірмовай зідзіроўкі, каб быць менш прыкметнымі.

Паводле яго слоў, спачатку такіх кантрафэры пачаліся працаваць на трамваях і папярэдніх марш-рутах, а затым перанесці яго і на трамвайныя.

Пры падзеі вядомыя вясціліся, што практычна рэалізавана гэтую ініцыятыву дастаткова складана. Той жа Юрый Давідовіч расказаў, што з ідэяй зідзіроўкі ўзніклі юрыдычныя складанасці.

Так што пакуль “зайцы” могуць спаць хадзіць.

Дзе самыя высокі заробкі?

“У якіх сферах дзейнасці ў Беларусі больш за ўсё заробіць?”

Валіянцін АСТРЭЙКА, г.Маладзечна.

Гэта на 42,6% вышэй, чым сярэдні заробак па краіне. У параўнанні са студзенем 2016 года афіцыйнае сярэднямесячнае заробак павялічыўся на 7,9%.

Найбольшы заробкі ў сталіцы маюць работнікі сферы інфармацыі і сувязі, фінансавы, адукацыйны, навукова-тэхнічнай дзейнасці. У бюджэтных арганізацыях заробкі трымаюцца на ўзроўні 693 рублі.

Паводле яго слоў, найменшы сярэднямесячны заробак за студзень склаў 1027 рублёў.

МЫСЛІ ВСЛУХ

Повышать зарплату надо только тем врачам, которые ее зарабатывают!

Много в последнее время говорится о том, что возникла необходимость организации страховой медицины, увеличения перечня платных услуг в здравоохранении, чтобы не было ложных вызовов «скорой», чтобы в поликлинику человек шел, когда действительно есть проблема со здоровьем. Но фактически платная медицина уже внедряется. Сегодня в поликлинике можно платно сдать анализы, пройти обследование и т.д. По логике, деньги, поступающие в кассу учреждения, должны направляться на повышение зарплат врачам. Но, на мой взгляд, повышать зарплату надо только тем докторам, которые ее действительно зарабатывают.

Представьте себе такую картину: рядом два кабинета терапевтов. К одному не пробиться очередь, а к другому – свободно. Почему нельзя внедрить в практику такую оптимальную систему оплаты труда врачам, чтобы это действительно было оплатой, а не уравниловкой?

Тогда, мне кажется, и у врачей был бы стимул работать профессионально, постоянно повышать свой уровень и знания, и мы, пациенты, были бы в выигрыше.

С.В.ПИСАРЕВ.

г.Солігорск.

ГУМАРЭСКА

Джаконда з Калачкоў

Маня Скалок накупляла ў райцэнтраўскіх магазінах усяго ўсякага і паволі плялася на аўтастанцыю. Рукаваці асыроўка, як разведчык у стане ворага, бо тратуль блішчэў ад галадзуды, нібы салом назамаў.

Каб на нас не ведаю што! – бубніла каб пад нос, кленучы вялікіх і малых начальнікаў. – Пасядзіць у машыны і едучы, а ты тут хоць раздзярыся. Няма таго, каб паспаць паском. Паску ў нас нібыта хапае, яго не трэба з Расіі везці, каб нафрыці гэта.

Раптам, адраўнуўшы вочы ад галадзуды, убачыла, што ёй наустрачы каля кабета сардэчнага веку і гэтак усміхаецца, нібы таа дзеўка, што каміне ў дачкі Носі, якая ў Іродзе жыла. Карціна вісіць у вялікім пакоі.

А што гэта за – спыталася адноўна Гэга. – Сяброўка, можа, твая?

– Якая сяброўка? – засмялася Носі. – Гэта невядаю таа, Джаконда называецца.

– Ну і на халеру табе гэта Джаконда? Лепш сынаў партрэт павесіла б.

– От што ты, мама, разумею, у мастацтве?

– І гэта нейкая Джаконда або дурнаватая, бо чаго яна ні з таго ні з сёго ўсміхаецца, глядзячы на мяне! Зараз думкі ў Манінай галавы пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

“Можа, спадніцу на левы бок адзела, бо вельмі спыталася раіцца на аўтобус?” – яна паставіла торбы на галадзуды і паглядзела. Усё было ў парадку.

“Гэўна, люб у саж... – жыво знікла. – Выходзіць у пострадзінка, каб ж не глупаю... А мо, якая торба адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку. – Каб была дома, то можа, што пагуглаўма б. Адыкчужа якой чорната Броніага ката, які толькі і чакаў, каб адчынілі дзверы і ён тут ужо усмешкаўся, то што гэты з чалавекам не так, ці з намі не так?”

– Гэга і на аўтастанцыі ці ў аўтобусе людзі будуч паіраць на мяне і ўсміхацца, то я ўжо не ведаю... – Маня была вельмі ўражлівая па натуре і звяртала ўвагу на ўсялякую дробязь, а тут раптам такое...

Ні на аўтастанцыі, ні ў аўтобусе ніхто больш не ўсміхаўся, глядзячы на яе, але гэта не супакола.

Паставіла торбы на верандзе і пачалі раіцца, не рэбунючы якіх летам цюпчы да вушэй.

– Дзе яе чорт носіць?! – ажно зазлавала на суседку

3 ПЕРШЫХ ВУСНАЎ

Ігар КРЫВУШЭНКА: «Нішто не стаіць так добра, як задача»

Новапрызначаны галоўны трэнер зборнай Беларусі
на футболе адказаў на пытанні “Народнай Волі”.

На мінулым тыдні ў рэшце рэшт назвалі новага настаўніка нацыянальнай футбольнай зборнай. Ім, як вядома, стаў галоўны трэнер жодзінскага “Тарпеда-БелАЗ” Ігар КРЫВУШЭНКА, які, да слова, збіраецца і надалей сумяшчаць дзве пасады...

– Ігар Мікалаевіч, вас можна паспачуваць? – Навошта мы будзем зараей драматызаваць сітуацыю? Запрашэнне на гэтую пасаду стала ў пэўным сэнсе нечаканасцю, думаю, акрамя мяне было шмат годных кандыдатаў. Таму, калі выбар спыніўся на мне, гэта было і прыёмам, і незвычайна адначасова.

– Самі ніколі не марылі аб тым, каб папрацаваць з галоўнай зборнай краіны? – Любы салдат хоча стаць генералам.

– Былы настаўнік зборнай Юрый Пунтус не так даўно заявіў, што

больш ужо не пагадзіўся б на гэтую пасаду, а многія адкрытым тэкстам кажуць, што кіраваць нацыянальнай футбольнай камандай – самая няўдзячная справа.

– Але ж камусьці трэба займацца гэтай працай. Зразумела, што складанасці будучы, ёсць шмат розных меркаванняў. Тым не менш, калі ёсць выклік, чаму б яго не прыняць? І чаму не імкнуцца да большага?

– Якой вы бачыце будучую зборную ў ідэале? – Я заўсёды выступаю за тое, каб каманды, з якімі я працую, былі збалансаваныя і ў атацы, і ў абароне. Хаця пэўны ўхл павінен быць, безумоўна, у бок атакуючага футбала.

– Будзеце рабіць стаўку на ігракоў з беларускага чэмпіянату альбо на тых, хто выступае за замежныя клубы?

– Стаўка будзе на

мацнейшых. Адно магу сказаць: буду разглядаць дастаткова шырокае кола кандыдатаў.

– Ці моцна зменіцца гульня каманды? – Думаю, некарэктна ацэньваць працу майго папярэдніка Аляксандра Хацкевіча, але мне хацелася б, каб зборная была баявітай.

– На ваш погляд, на што мы можам сёння рэальна прэтэндаваць? Бо спяваць пра высокія мэты можна бяскожна, а вынік дзесяцігоддзямі застаецца раўняйшым...

– Шчыра кажучы, я не аматар весці размовы пра нейкія глабальныя моманты. Для мяне куды больш важны канкрэтны матч і станоўчы вынік у гэтым матчы.

– Але раней ставіліся задачы выйсці, скажам, у фінальную частку чэмпіянату Еўропы альбо свету, а ўсё заканчвалася чарговай адстаўкай галоўнага трэнера. Вы такія

задачы таксама будзеце ставіць?

– Як кажуць, нішто не стаіць так добра, як задача. Таму лепш у гэтым накірунку паменш слоў і пабольш спраў. Крок за крокам – да нечага прыйдем.

– Наколькі складана вам будзе сумяшчаць работу ў зборнай і ў клубе?

– На дадзены момант вялікай праблемы тут не бачу.

– А чаму вырашылі ўсё

ж застацца трэнерам яшчэ і жодзінскай каманды?

– У гэтай сітуацыі прысутнічае момант чалавечых адносін, бо ў мяне ёсць пэўныя дамоўленасці з кіраўніцтвам БелАЗа. Столькі гадоў працаваць з камандай, падрыхтаваць яе да сезона і кінуць напярэдадні старту чэмпіянату краіны? Гэта было б вельмі непрыстойна.

Але ў той жа час і прапановы ўначаліць нацыянальную

зборную не кожны дзень паступаюць. Таму я і прыняў варыянт сумяшчэння пасады. А кіраўніцтва федэрацыі было не супраць.

– 3 чаго пачынае працу ў зборнай?

– 3 самага пачатку – вызначу кандыдатаў у каманду. Але часу, каб раскачвацца, няма – ужо 25 сакавіка гуляем у гаснях са шведамі.

Алесь СІВЫ.

МАЗАІКА

Канадскага трэнера пакінулі ў «Дынама»

Крэйг Вудкрафт працягне працу ў якасці настаўніка сталічнага хакейнага клуба.

Як паведаміў генеральны дырэктар “Зубраў” Анатоль Куралец, клуб гатовы працягнуць кантракт з канадцам, тым больш што супрацоўніцтва з ім разлічана на 3 гады.

Нагадаем, што ў гэтым сезоне “Дынама” выйшла ў плэй-оф, але ў супрацьстаянні з яраслаўскім “Локомотивом” паказала зусім невыразную гульню і праіграла серыю – 1:4.

Сам Крэйг Вудкрафт ацаніў гульню сваёй каманды ў плэй-оф так: “Мы былі проста прыжыжаны”.

Ведай нашых!

Некалькі медалёў заваявалі беларускія спартсмены на чэмпіянаце Еўропы па лёгкай атлетыцы ў закрытых памяшканнях, які праходзіў у Бялградзе.

Павел Селіверстаў стаў бронзавым прызёрам у скачках у вышыню з вынікам 227 сантыметраў. Дарэчы, у лютым на турніры ў Чэхіі Павел паказваў і вышэйшы вынік – 232 сантыметры.

Раней сярэбраны медаль у бегу на 60 м з бар’ерамі заваявала Аліна Талай, трэцяе месца ў штурханні ядра – Юлія Леанцюк.

Хто абрабаваў мужа Домрачавай?

Для нарвежскага біятліста Оле-Эйнара Б’ёрндалена этап Кубка свету ў карэйскім Пхенчхане, які завяршыўся ў мінулыя выхадныя, застаецца ў памяці надоем.

Як паведаміла нарвежская прэса, Б’ёрндалена абрабавалі на шляху ў Пхенчхан. Падчас пералёту з Мюнхена ў Хельсінкі зніклі новыя лыжныя акуляры спартсмена, налобны ліхтар, бесправадны дынамік і лазерны апарат для лярчобных працэдур.

Да таго ж фінская мытнікі затрымалі вінтоўку Б’ёрндалена і 15 пар лыж. Яны знайшлі нейкую вадкасць у чахле для вінтоўкі і зрабілі праверку.

ПА-ЗА ГУЛЬНЁЙ

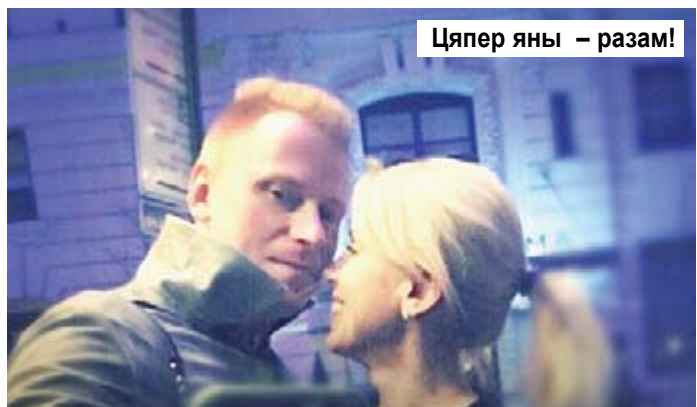
Жонка аднаго экс-варатара хакейнай зборнай Беларусі сышла да другога былога хакейнага галкіпера

Пакуль яны сябруюць.

Віталь Коваль (на заднім плане) трыюмфуе. Хутка Анжаліка будзе з ім.

Цяпер яны – разам!

Андрэй Мезін і Віталь Коваль – былыя варатары беларускай нацыянальнай каманды. Сябравалі сем’ямі, у кожнай з якіх – па двое дзяцей. Не так даўно нават разам падарожнічалі па Амерыцы.

І вось – нечаканы паварот! Мяркуючы па тым, што жонка Андрэя Мезіна апошнім часам

на фота ў сацыяльных сетках знята ў абдымках Віталія Ковалі, адбылася “замена варатара”.

Віктар ШПАК.

НА ЗАМЕТКУ

Свет во тьме

Как комфортно, красиво и недорого осветить дачный участок

Весна пришла! Пора расчехлять грабли, попаты и шашлычницы – дача зовет!

Хорошо вечером после утомительного трудового дня на любимых 6–10 сотках отдохнуть в хорошей компании или в уединении пооблагоденному участку и полюбоваться на плоды своих трудов. А для этого необходимо комфортное уличное освещение – чтобы и территория была залита светом, и участок выглядел красиво. Как же этого достичь?

При выборе ламп, прожекторов и светильников для уличного освещения прежде всего следует обращать внимание на два параметра – качество и светоотдачу (мощность). Вариантов монтажа много, поэтому всегда можно подобрать подходящий под ваши потребности, рельеф и особенности участка. А уж по дизайну и исполнению рынок осветительных приборов может удовлетворить запросы даже самых требовательных покупателей!

По каким параметрам нужно выбирать светильники?

Первым и самым важным показателем качества светильника является срок его эксплуатации. Этот показатель зависит от нескольких факторов.

1) **Устойчивость светильника к климатическим воздействиям и уровень защиты.** Оно и понятно: светильник должен выдерживать воздействие влаги, ветра, солнечных лучей, а также успешно переносить экстремальные температуры региона. Например, некоторые лампы выходят из строя из-за сильных холодов, и это надо учитывать, если в вашей местности зимой вероятна низкая температура. Что касается защищенности, то светильник должен выдерживать не только случайные толчки и удары, но и порывы ветра, оседание пылевых облаков.

2) **Световая отдача и мощность.** Бывают ситуации, когда светильник устанавливается в дальнейшем углу

участка, а его мощности хватает только на то, чтобы быть «маяком во тьме»: обозначить «пункт назначения», но никак не осветить дорожку к нему. Чтобы не держать в голове все эти далеко не всем понятные люмены и ватты, стоит заранее продумать, как именно вы хотите осветить свой участок (а еще лучше нарисовать приблизительную схему) и уже потом совершать покупку. Консультанты интернет-магазина «Линия света» всегда дадут исчерпывающую информацию и рекомендации и помогут вам выбрать нужные осветительные приборы. И еще один совет: светильники выбирайте с запасом по мощности.

3) **Цена.** Раскошеет мнение гласит: чем дороже светильник, тем он лучше. Можем поспорить. Интернет-магазин «Линия света» предлагает множество недорогих мощных и красивых светильников, а те, на которые установлены скидки, вы купите за половину от реальной стоимости.

4) **Форма.** Тут выбор огромный: фонарные осветители, кото-рые монтируются на

специальный столб, светильники-бра, что крепятся к стенам, садовые – устанавливаются на пьедестал, освещая красиво подстриженные кусты и деревья... А уж стили!.. Например, при помощи готических бра вы можете оформить участок как викторианский л а н д ш а ф т. Дизайнерские изделия, немалый выбор которых предлагает интернет-магазин «Линия света», могут иметь необычную форму, красивые резные корпуса, кованые ограды. Разумеется, можно попросту купить функциональный прожектор, если вы любитель современного стиля и технологий.

Типы светильников

Светильники также подразделяются на несколько типов в зависимости от источника света.

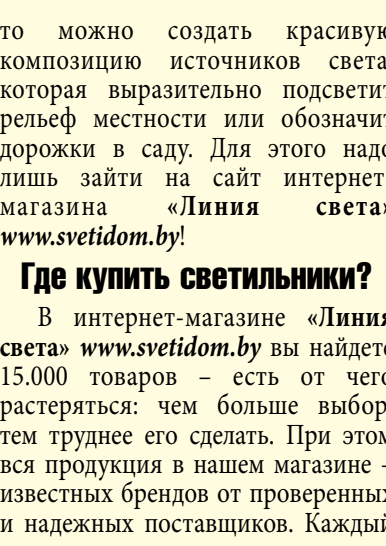
Наиболее популярны сейчас **галогенные осветители** – специальные устройства, которые создают иллюзию дневного света, пуская мощный световой поток на нужную территорию. Они нечасто используются при уличном освещении частного дома или усадьбы, так как потребляют

много электроэнергии и достаточно дорогие по цене и в обслуживании. Зато они имеют большую мощность, что делает их незаменимыми в рекламной индустрии, например при подсветке вывесок, билбордов, других объектов.

Также популярностью пользуются **натриевые светильники** – стандартный вариант осветительных приборов, дающих всем знакомый желтоватый свет. Они широко используются для освещения приусадебных участков, поскольку очень экономичны. На сайте интернет-магазина «Линия света» www.svetidom.by можно найти много подобной техники необычной и интересной формы. Она позволит разнообразить дизайн дачного участка и ландшафт загородного дома.

Однако лучшим выбором по соотношению «цена/качество» являются **светодиодные светильники**. Они имеют огромный срок службы – до 30.000 часов, мощно и качественно освещают территорию. А если использовать несколько таких

с в е т и л ь н и к о в ,

Интернет-магазин

«Линия света»

www.svetidom.by

Звоните:

(029) 642-40-40 Velcom,

(033) 642-40-40 MTC.

ИП Лычковская Ж.С., УНП 191601997.

Лучший подарок на 8-е марта!
швейная машинка Multi UFR-403!

СУПЕРЦЕНА!
99.00 руб.

Функции:

- 3 прямые строчки
- 6 зигзаг-строчек
- реверс
- регулировка натяжения нити
- свободный рукав

Компактная и удобная швейная машинка Multi надежна, практична и проста в работе. С ней вам не нужен опыт швеи!

Ограниченное количество по низкой цене с ПОДАРОМ!

+Подарок:

- иголки
- ниткодеватель
- 2 шпульки
- педаль и адаптер
- инструкция на русском языке

- 32 катушки ниток
- 32 шпульки с нитками
- 2 наперстка
- ножницы
- сантиметр
- впарыватель
- ниткодеватель
- иголки

Заказать по тел.:
+375(29) 621-11-15

www.oferta.by

Пункт самовывоза:

г. Минск,

ул. Матусевича, 58-182

Гарантия 12 месяцев!

Рэкламны адрэзел:

narodnayav@gmail.com

тэл.: +375 29 8 444 725,
+375 29 111 30 77, +375 17 328-66-09

Падпісныя індэксы:

63222 – для індыўідуальных падпісчыкаў,
632222 – для прадпрыемстваў і арганізацый.

Заснавальнік

і галоўны рэдактар
Іосіф Паўлавіч СЯРЭДЗІЧ

Адрас рэдакцыі: 220030 Мінск,
вул.Энгельса, 34а.

Прыёмная: тэл./факс (017) 328-68-71.
nvonlineinfo@gmail.com
<http://www.nv-online.info>

Паколькі ў рэдакцыі няма магчымасці рэагавання і вяртання невыкарыстаных матэрыялаў, яна пакідае права ўстапуць у перапіску за сабой. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных аб'явах, рэдакцыя не адказвае. Могуць друкавацца матэрыялы, у якіх пазіцыя аўтараў не падзяляецца газетай. Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі №947 ад 6 студзеня 2010 г. выдадзена Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіта 2000 г.). Надрукавана ў друкарні дзяржаўнага прадпрыемства «Выдавецтва «Беларусь Дом друку». ЛП №02330106 ад 30.04.2004. Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Падпісана ў друку 6.03.2017 у 17.00. Аб'ём 4 друку. аркушы. Тыраж 24 540 экз. Заказ № 859.